

15 / ZÁŘÍ 2025

ŠKOLNÍ ČASOPIS
ZŠ ŠLAPANICE

z

a

k

o

REDAKCE

Naše škola:	Filip Sed'a Vojtěch Vymazal Eva Štěpánková
Anketa:	Deváťáci
Rozhovor:	Olga Findejsová
K-drama:	Zuzana Vojtová
Kniha:	Mariana Lukesová
Film:	Filip Jašek
Sport:	Maxmilián Bílek Tomáš Budinský Jakub Šeda Oliver Šimek
Expedice:	Filip Petřík
Čtení v angličtině:	Nicolette Tepříková
Čtení:	Nikol Pelikánová Eleni Diana Otrubová Karolína Schwecová
Hřiště:	Roman Fuksa Viktor Merta Filip Petřík Nicolette Tepříková
Erasmus:	Kateřina Husičková
Ilustrace:	Maxmilián Bílek Tomáš Budinský Eva Štěpánková Karolína Schwecová Nicolette Tepříková
Korektury:	Viktor Merta
Grafika:	Roman Fuksa
Pedagogický dozor:	Roman Fuksa Viktor Merta Filip Petřík

ŽAKO

školní časopis ZŠ Šlapanice

Vychází od 1. dubna 2020.

Tištěná verze do každé třídy zdarma.

Digitální verze volně na www.zsslapanice.cz.

Sídlo: ZŠ Šlapanice

Masarykovo nám. 1594/16

664 51 Šlapanice

E-mail: roman.fuksa@zsslapanice.cz

KDE SE VZAL KUMBÁL?

S Irenou Floriánovou, koordinátorkou podnikavosti na naší škole, jsme si v červnu povídali o tom, jak vznikl KUMBÁL. Paní učitelka od tohoto roku učí na jiné škole, věříme, že i tam jí půjde posouvat věci dál. Přejeme jí hodně štěstí.

U koho nápad vznikl?

Nápad na klub vznikl během podnikavého předvánočního workshopu, na kterém jsme přemýšleli o tom, co vám, žákům, na škole chybí. Byl to prostor, kde byste se mohli svobodně scházet napříč třídami, v klidu pokecat, dát si něco k jídlu, poslechnout si při tom hudbu. Prostor, který si navrhnete a vytvoříte vy sami pro sebe navzájem.

Kdy klubovnu navštěvovat?

Do KUMBÁLU můžete kteroukoli přestávku. Dveře jsou vám otevřeny. Můžete ho využít i během vyučovacích hodin nebo odpoledne, ale během této doby si k sobě vždy musíte sehnat dospělou osobu.

Co musíme udělat pro to, abychom mohli do klubovny zajít?

O přestávkách prostě jen přijdete. Mimo přestávky, pokud budete chtít být v klubu delší dobu, si musíte sehnat dospělého dohled.

Kde klubovnu najdeme?

Klub najdete u hlavního vstupu do školy, první dveře vpravo. Graffiti vás navedou.

Čím je klubovna vybavena?

V KUMBÁLU máte obrovskou pohovku, stolek a základní nábytek. Najdete tam deskovky, knížky. Budete moct využít dataprojektor a notebook. Samozřejmě je wifi připojení.

Máte v plánu tam dělat nějaké předem připravené akce, například promítání filmů?

Vše, co se bude v KUMBÁLU odehrávat, by mělo pocházet především od vás, žáků. Realizátoři projektu přemýšleli nad následujícím využitím: sledování sportovních zápasů a filmů, setkávání o přestávkách a prostá socializace, sushi party, doučování a konzultace, hraní deskovek, workshopy a besedy se zajímavými lidmi.

Co vás/je k tomu vedlo?

Společně nás k tomu vedla potřeba poskytnout všem na druhém stupni prostor, který by byl „jen váš“ a dle vašich představ, kam byste mohli zajít, když vás přestane bavit kroužení po chodbách, kam byste se mohli „zašít“ s kamarády, když budete potřebovat v klidu probrat strasti a slasti života teenagerů 😊

Jakou jste měla roli budování klubovny?

Byla jsem podnikavému týmu průvodkyní od nápadu až po jeho realizaci. Byla jsem občasnou rádkyní, dodávala jsem sílu ve chvílích, kdy se nedařilo, pomáhala jsem dojednávat podmínky vzniku klubu a pravidel jeho fungování.

Jste spokojena s výsledkem práce, nebo byste něco změnila?

Moc se mi líbí výsledná podoba klubu a hlavně proces, jak vznikl, to, že si vše osmáci (*pozn. redakce - dnešní devátáci*) zorganizovali téměř sami, i když to vždy nebylo jednoduché. Potvrdilo se mi to, že když něco opravdu chcete a nápad pochází od vás samotných, jste schopní zařídit a vyjednat neuvěřitelné věci a dokážete být neskutečně akční. Velké díky patří panu řediteli, který vznik klubu na škole povolil a poskytl nám finanční podporu v závěru projektu, kdy se zranil domluvený realizátor graffiti a nemohl přijít pomoci s konečnou podobou klubu.

Plánujete ještě nějaký další projekt?

Chtěla bych, aby nadále na škole fungovala podpora žákovských nápadů a měli jste možnost realizovat to, co považujete za smysluplné a přínosné. Na škole by měly vzniknout MINI FIRMY, prostřednictvím kterých si budete mít možnost vyzkoušet opravdové podnikání a vznik vlastní firmy se vším všudy. Kluci na druhém stupni by si hodně přáli mít vlastní školní GYM, ale tento projekt nám ztroskotal na tom, že jsme nenašli vhodné prostory. To hlavní, na co se od příštího roku můžete těšit, je PARTICIPATIVNÍ ROZPOČET, kdy bude mít každá třída na 1. i 2. stupni možnost navrhnout svůj projekt na vylepšení školy či jejího okolí. Projekty budete představovat a obhajovat a na realizaci vítězného projektu pak dostanete od školy předem známou částku v řádu desetitisíců. Porota, která vítězný návrh vybere, bude složená z učitelů, žáků, rodičů a chtěli bychom přizvat i zástupce města. Tuto možnost byste měli mít každý rok a bude to pro vás příležitost spoluutvářet školu tak, aby v ní všem společně bylo fajn.

Máte v plánu v takovýto projektech podporovat i jiné třídy?

Stejně jako v Bradavicích, podpory se dostane každému, kdo o ni požádá 😊 Klub není projekt čistě 8. C (*současné 9. C*), jak se možná může zdát. U zrodu myšlenky na klub byly ještě devátáčky (na workshop se mohl přihlásit kdokoli z 2. st.), pomáhaly i s rozjezdem projektu, jen už pak bylo složité se domlouvat na čase, kdy by všichni měli volno, a tak záštitu nad klubem převzala 8. C. Hodně věcí jsme konzultovali s 8. A (*současná 9. A*), sedmáky a šestáky.

K vymyšlení názvu pak byl vyzván celý druhý stupeň. A celý druhý stupeň klub bude moci využívat. Pokud v něm bude volno, odpoledne zveme k návštěvě i prvostupňáky. Věříme, že klub bude sloužit ke spokojenosti všech.

Je něco, co byste chtěla doplnit?

Ze školy sice odcházím, ale věřím že semínka podnikavosti, která jsem zde zasela, budou klíčit dál a vyrostou v pořádně silné slunečnice, které se nebudou točit za sluncem, ale za příležitostí něco změnit a nezaletnou se období sucha, kdy třeba vše nepůjde podle plánu. Věřím, že dostatečné zálivky se jim dostane od mé podnikavé kolegyně Veroniky Jirgalové, která bude podnikavost a žákovské projekty na škole dále podporovat a rozvíjet.

OBJEV SÁM SEBE S DOFE

Slyšeli jste už někdy o DofE? Program, který vybízí ke zkoušení nových výzev, posouvání hranic a objevování vlastních možností. Může znamenat dobrodružství, sebereflexi i nové zkušenosti, o kterých jste možná dosud jen slyšeli z doslechu. Co se ale skrývá za těmi tajemnými zkratkami a slovy? Pojd'me se na to podívat trochu blíže.

Jak DofE funguje?

Program DofE zahrnuje několik oblastí, ve kterých musí účastníci pravidelně plnit zvolené aktivity – sport, dobrovolnictví, dovednost. V programu si můžeš vybrat z velkého množství aktivit. Stanovíš si cíl, který tě bude motivovat a posune tě dál. Každé z aktivit se věnuješ přibližně jednu hodinu týdně. Na konci tě čeká expedice, kterou absolvuješ společně s kamarády. DofE má tři úrovně: bronzovou, stříbrnou a zlatou. Bronzová úroveň vyžaduje minimálně šest měsíců plnění, stříbrná dvanáct měsíců a zlatá osmnáct měsíců. Po úspěšném dokončení získáš certifikát, který je uznávaný po celém světě a může ti pomoci například při přijímacím řízení na vysokou školu nebo v práci.

Co se skrývá za tajemným názvem?

DofE, neboli Duke of Edinburgh's Award, v češtině Mezinárodní cena vévody z Edinburghu, je mezinárodní program, který nabízí mladým lidem ve věku od 14 do 24 let možnost vyzkoušet si různé výzvy a rozvíjet své schopnosti. Cílem není jen splnit určité úkoly, ale především posunout své hranice, získat nové zkušenosti a objevit, co v sobě každý opravdu má.

DofE u nás ve škole

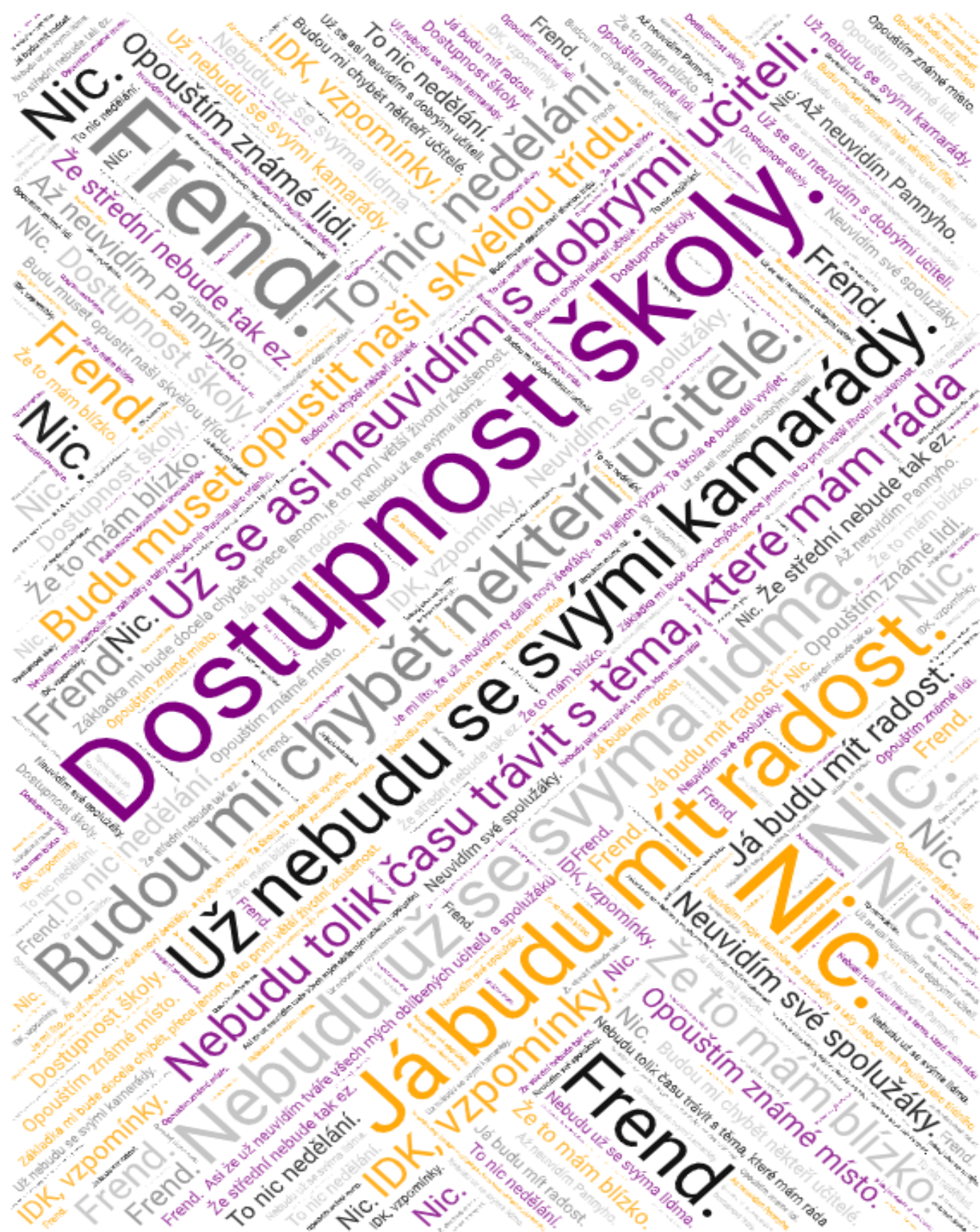
A jak tedy DofE s naší školou souvisí? Máme velkou radost, že jsme se stali jedním z mnoha DofE center. Jen v Jihomoravském kraji je jich už přes 330. Od února 2025 se DofE centrum otevřelo i u nás. Zatím jsme se rozhodli nabízet tuto možnost osobnostního rozvoje výhradně žákům 8. ročníku. Ale do budoucna - kdo ví?

A teď několik střípků z našeho centra:

- v současné chvíli si svůj „bronz“ plní 10 „dofáků“, jsou to naši současní devátáci a jedna studentka šlapanického gymnázia
- pořádáme dofácké snídaně, kde plánujeme podzimní expedici (o té ale někdy příště...)
- dobrovolnictví, pohyb a dovednost v nejrůznějších podobách je to, co nás všechny spojuje
- další info a případné novinky hledej ve 4. patře na nástěnce u Smartuse
- nejlepší info a nejžhavější novinky najdeš u koordinátorek a vedoucích DofE - Marie Burianové, Kateřiny Kokešové a Veroniky Horákové.

[illegible]

Z čeho budete nejvíc sad, až leavnete naši school?

A solid red rectangular box used to redact information from the document.

DEVĚTÁCI 2024/2025

S RÁCHI O LÍČENÍ

Dnes se budu bavit se svou kamarádkou a spolužačkou Ráchel Buchtovou na téma líčení a make-up. Ráchi si ráda maluje na obličej podobu bud' nějakých filmových postav, nebo si prostě namaluje na obličej, co ji zrovna napadne.

Jak ses k tomu dostala?

Tak... moje mamka byla kosmetička a já jsem se na ni vždycky dívala, jak se líčí, prostě mě to strašně fascinovalo. Pak mi maminka dala jednu její paletku a já jsem začala trochu experimentovat. Ale jakože fakt jednou za dlouhou dobu.

Kdy ses tomu začala nějak více věnovat?

Tak tedy, jak už jsem zmínila, klídlům jsem měla nějaký vztah už jako menší, třeba tak od třetí, možná čtvrté třídy. Ale svůj první větší projekt jsem uskutečnila bud' v šesté, nebo v sedmé třídě, teď si nejsem úplně jistá. Od té doby mě to hodně chytlo a dělám to doted'.

Kolik podob jsi schopna na sebe vzít, řekněme týdně?

Záleží na hodně faktorech. Kolik máme úkolů do školy, jestli mám hodně domácích prací a tak dále. Ale většinou alespoň jeden make-up třeba o víkendu stihnu. Když mám čas a náladu, tak klidně i tři.

Co bylo první, co jsi na sebe namalovala?

Jakou to mělo podobu?

Nějaké prostě stíny, úplně strašné. Byly strašně tmavé a barvy na sebe vůbec nenavazovaly. No, žádný zázrak to vážně nebyl.

Co je tvůj nejoblíbenější výtvar?

Ty jo, to nevím, toho je strašně moc. Nicméně to, co jsem měla na Halloween, tak byl za mě jeden z těch nejlepších. Dále také podoby různých kostlivců a nějaké variace na vodní příšerky se mi hodně líbily.

Jakou nejdelší dobu jsi strávila nad make-upem?

To je těžké, ale myslím si, že klidně až ke dvěma hodinám, pokud se nemýlím. Ale do toho nezačítávám odličování. To by to potom bylo výrazně déle.

Jak dlouho ti zabere právě to odličování, je to náročné?

Zabere to vždycky strašně dlouho, nicméně si většinou odlepím věci, co jsem si přidala lepidlem na řasy a potom jdu do sprchy. Následně přichází na řadu odličovač na olejové bázi a micelární voda. Celý tento proces zabere většinou tak okolo hodiny, někdy i více, záleží na složitosti daného make-upu. Takže ano, jednoduché to zrovna není.

Jak na tvé umění reaguje tvá rodina?

Babička je vždycky jakože: „Už zase? Už je tady zase ta kreatura?“, ale vždycky mi to pochválí, řekne, že je to dobý. Mamka mi to také vždy pochválí a prohlíží si všechny detaily. Prostě si vždy všímá i těch nejmenších detailíčků, což je vážně super. Tetě se to také většinou moc líbí a bráchům to je celkem jedno, hledí si svého, ale nikdy mi to nijak nehanili.

S čím nejraději pracuješ, co je tvá oblíbená část?

Asi mě nejvíce baví dělat právě ty detaily, když už mám hotový podklad toho make-upu a už si jenom hraju s těmi maličkostmi. Nejradši mám asi část, kdy buď lepím nějaké kamínky, třpytky nebo něco podobného. Taky mám moc ráda práci stekutou linkou.

Co tě na tom nejvíce baví?

Asi ta kreativní činnost. To, že můžu zapojit svou fantazii a meze mi kladou jen materiály. Že mám chvíli, kdy si prostě jen sednu a v podstatě si maluju ve 3D.

Líčila jsi kromě sebe někdy i někoho jiného?

Ano, moji babičku. Tehdy jsem byla menší a můj výkon byl otřesný. Z chudáka mojí babičky jsem udělala úplnou příšeru! No, radost z toho úplně neměla. Od té doby mě už nenechala ji nalíčit.

Hodláš se nějak posunovat, jako, že by sis z toho udělala vyloženě kariéru, nebo chceš svůj koníček udržet na pouze osobní úrovni?

To je těžké takhle z fleku říct. Zatím to mám tedy čistě jako zábavu, ale možná se z toho v budoucnosti vyvine i něco víc. Kdo ví?

K-DRAMA

Ahoj všichni! Jako dlouhodobá milovnice korejských seriálů jsem měla možnost zhlédnout celou řadu různorodých příběhů. V tomhle článku bych se chtěla podělit o své dojmy ze tří k-dramat, které jsem v poslední době viděla a zůstaly mi v paměti nejvíce.

Korejské seriály dokážou vyvolat spoustu emocí – napětí, radost, pláč, nervozitu či stres. Každý má něco výjimečného, co mě zaujalo a proč stojí za pozornost.

Weak hero class 1/class 2

cz překlad = Slabý hrdina třída 1/třída 2

WEAK HERO CLASS 1 2022

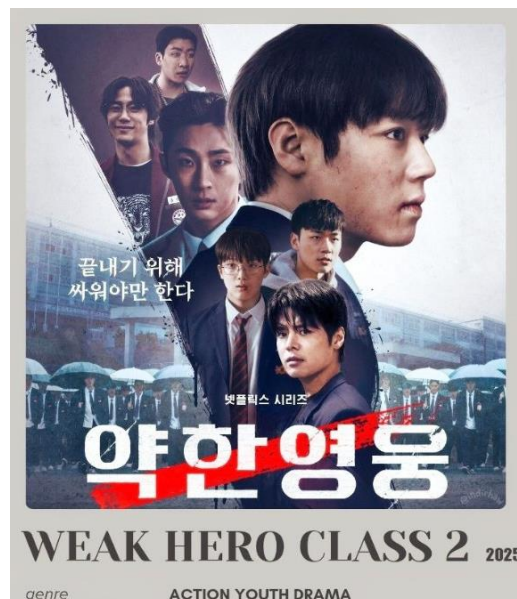
native title 약한영웅 CLASS 1
genre ACTION YOUTH DRAMA

Class 1:

Hlavní hrdina, chlapec jménem Yeon Si-eun, je tichý, ale extrémně inteligentní student, který se na první pohled zdá slabý. Když se však stane terčem šikany, ukáže, že síla nemusí být jen o svazech. Pomocí strategie, logiky a nečekané odvahy se postaví násilníkům a vytvoří si silné pouto se dvěma spolužáky – Su-hoem a Beom-seokem.

Class 2:

Děj pokračuje poté, co Si-eun přestoupí na Eunjang High School – školu pro „problémové“ studenty. Su-ho je v kómatu a Si-eun se snaží držet stranou, ale minulost ho dohání. Nové prostředí je ještě drsnější a vznikají nové vztahy i nepřátelství. Objevuje se Park Hu-min, silný, ale spravedlivý student, a Jun-tae, outsider, který hledá pomoc. V pozadí všeho stojí zločinecká skupina „Union“, která ovládá školy v okolí. Si-eun se znovu ocitá v centru konfliktu, kde musí čelit nejen fyzickému násilí, ale i svým vlastním démonům.

WEAK HERO CLASS 2 2025

genre ACTION YOUTH DRAMA

Class 1 = 10/10

Série byla silná, napínavá a emotivní. Výborné herecké výkony a syrové ztvárnění školního násilí vytvořily intenzivní zážitek. Série skvěle pracovala s tempem, budovala napětí a ukázala, že i „slabý“ hrdina může být neuvěřitelně silný.

Class 2 = 9,5/10

Akční série byly opět skvělé, ale děj působil místy uspěchaně. Některé postavy nebyly dostatečně rozvinuté a chyběla mi ta syrovost první série. Přesto tenhle seriál (obě série) velmi doporučuji.

SEE YOU IN MY 19TH LIFE 2023

native title 이번 생도 잘 부탁해
genre FANTASY, ROMANCE, COMEDY, DRAMA

See you in my 19th life

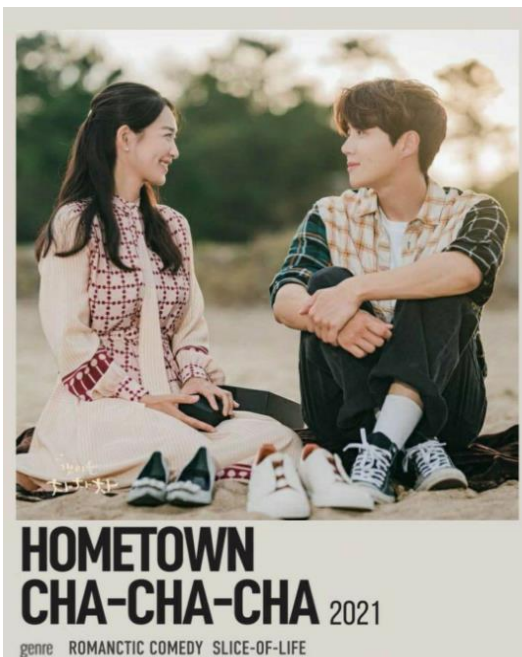
cz překlad = Uvidíme se v mém devatenáctém životě

Ban Ji-eum si pamatuje všechny své minulé životy a tohle je už její devatenáctý. V předchozím životě tragicky zemřela při autonehodě, ale city, které cítila k chlapci jménem Moon Seo-hao, přetrvaly. V nové inkarnaci (= vtělení do nové lidské podoby) se ho rozhodne znovu najít a navázat na jejich přerušovaný vztah. Jenže Seo-ha, který sám nese trauma z té nehody, netuší, kdo před ním vlastně stojí. Seriál kombinuje romantiku a nadpřirozeno s jemným humorem a krásnou vizuální stránkou.

Hometown Cha-Cha-Cha

cz překlad = Rodné město Cha-Cha-Cha

Ambiciózní zubařka Hye-jin opouští Soul a začíná nový život v přímořské vesnici Gongjin, aby si tam otevřela novou ordinaci, kde potkává šarmantního a všestranného Du-sika, kterého celé město zná jako „šéfa Honga“. Postupně mezi nimi vzniká vztah, zatímco se seznamují s místní komunitou a jejími příběhy. Seriál působí laskavě, vtipně a je plný lidskosti.

HOMETOWN CHA-CHA-CHA 2021

genre ROMANTIC COMEDY SLICE-OF-LIFE

See you in my 19th life = 8,5/10

Opravdu se mi líbí koncept seriálu, hlavní hrdinka (protože mi je sympatická), chemie mezi hlavními hrdiny, vizuální stránka a hudba. Děj ale za mě trochu srazilo tohle - závěr jsem čekala trochu silnější, ve střední části se děj místy zdrhává a některé postavy nedostanou tolik prostoru, kolik by měly. Stále ale seriál doporučuji.

Hometown Cha-Cha-Cha = 9/10

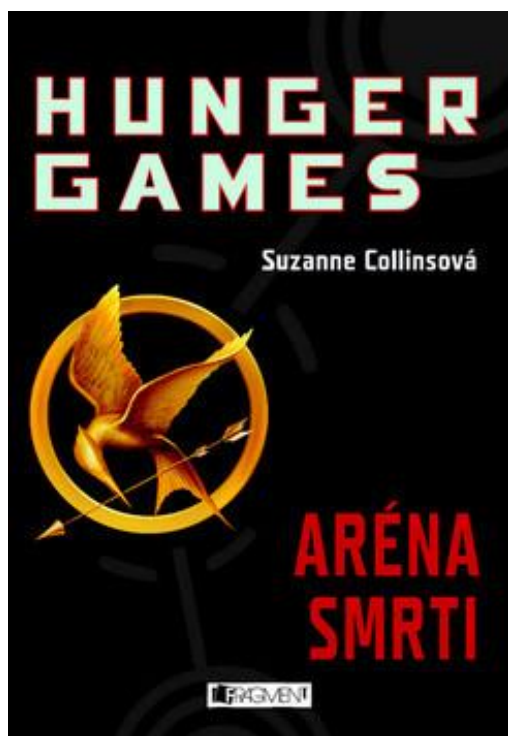
U tohoto seriálu se mi stejně jako u minulého velmi líbí originální koncept, silná hlavní postava, chemie mezi hlavními hrdiny, komunita vedlejších postav (každá má svůj příběh, a to se mi líbí), vizuální stránka a hudba. Bohužel bych vytkla přehnané product placementy (= reklamy skryté přímo v obsahu filmu), protože trochu narušují plynulost děje. Také by některé epizody mohly být kratší, ale stejně jako u prvních dvou tenhle seriál velmi doporučuji.

HUNGER GAMES: ARÉNA SMRTI

Knihu napsala americká spisovatelka Suzanne Collinsová. Je jí 62 let. Kromě této knihy napsala v sérii Hunger Games ještě knihy Vražedná pomsta (Catching Fire), Síla vzdoru (Mockingjay), Balada o ptácích a hadech (The Ballad of Songbirds and Snakes) a nejnovější Úsvit sklizně (Sunrise on the Reaping). Mimo sérii Hunger Games napsala ještě sérii Letopisy podzemě (Underworld Chronicles). Její knižní série jsou bestsellerové.

Představte si svět, kde každý rok musí děti bojovat na život a na smrt... a celý národ to sleduje v televizi. Zní to jako něco z hororu, že ano? Přesně o tom je napínavá kniha Hunger Games: Aréna smrti, o které si zde můžete něco přečíst.

Napsala:	Suzanne Collinsová
Přeložil:	Zdík Dušek
Nakladatelství:	Fragment
Rok vydání:	2010 (originál 2008)
Počet stran:	328

Příběh se odehrává v budoucnosti v postapokalyptické zemi jménem Panem na území dnešní Severní Ameriky. V dystopickém Panemu vládne bohaté a přísné město Kapitol. Obyčejní lidé žijí v chudých krajích, kde musí tvrdě pracovat, často hladovějí a nemají skoro žádnou svobodu. Každý rok si Kapitol vynucuje Hladové hry – soutěž, ve které je z každého kraje vybrán jeden chlapec a jedna dívka ve věku 12-18 let, jsou to takzvaní „splátcí“ a musí spolu bojovat v aréně. Jen jeden může přežít.

Hlavní hrdinkou celého příběhu je Katniss Everdeenová, která se přihlásí dobrovolně, aby zachránila svou mladší sestru Prim. Katniss je statečná, chytrá a umí lovit. S ní jde do her i Peeta Mellark. Katniss se snaží v aréně přežít jako každý jiný splátec, jenomže ti jí to příliš neulehčují. A zvláště takzvaní profesionálové - splátcí v dětství trénovaní na to, aby se do her přihlásili dobrovolně, až budou moct.

Tahle knížka není jen plná napětí, pastí a nebezpečí. Zároveň ukazuje, jak důležité je být odvážný, chránit druhé, ale i vzpírat se nespravedlnosti. Katniss se postupně mění z obyčejné dívky v někoho, kdo může změnit celý svět. I když je v knize hodně napínavých a někdy i smutných momentů, najdete tu i přátelství, lásku a naději. A hlavně: Katniss není super-hrdinka s kouzly – je to obyčejná holka, která se rozhodla udělat to, co je správné.

A pokud nejste velcí fanoušci knih, můžete si pustit filmy. Je jich zatím celkem pět: Aréna smrti, Vražedná pomsta, Síla vzdoru (část 1), Síla vzdoru (část 2), Balada o ptácích a hadech a chystá se film pro nejnovější knihu Úsvit sklizně. Já sama jsem celou sérii Hunger Games přečetla i zhlédla a můžu to jenom pochválit a doporučit. Všechny díly najdete v naší šlapanické knihovně.

ÚSPĚCH, NEBO ODPAD?

I pokud, a to bych se divil, se neorientujete v on-line světě, určitě jste třeba jen zaslechli diskusi spolužáků o snímku Minecraft film, který vyvolal spoustu pozitivních, ale i negativních ohlasů.

Věděli jste třeba, že se Minecraft film měl původně natáčet už v roce 2014, ale kvůli problémům se natáčením zahájilo až v roce 2024 na Novém Zélandu? Původně měl být úplně jiný režisér, ale jeho vize se vůbec nepodobala hře a musel tak být najat Jared Hess.

*Sandboxová hra = hra, která nabízí otevřený svět, ve kterém se může hráč pohybovat a kde každá akce hráče změní svět natrvalo.

Doufám, že jste byli stejně nadšení jako já. Oscarový snímek to nebyl, ale třeba u mě to zahnilo předpřijímačkový stres (šel jsem den před přijímačkami).

Ale pryč od faktů. Jelikož je Minecraft sandboxová hra*, nejde zde vymyslet smysluplný příběh - oproti příběhové hře (např. Last of Us). Proto sem musíme přidat i neminecraftové prvky, které jsou ale příjemnou změnou, třeba orb dominance, okolo kterého se točí celý děj. Ten je ale celý založený na jedné dějové linii, kdy je zde dobro a zlo a zápasí o již zmíněný orb dominance. Což je skvělé pro mladší diváky, ale pro ty starší z nás je to prostě prosté. A divák tak nemá příležitost sám přemýšlet a řešit problémy, jako by se sám nacházel v tomto krychlovitém světě a jenom si prohlíží „festival odkazů a narážek“ (ČSFD). Ale jelikož jsem fanoušek, vážně jsem si to užil. Už od první minuty se s vámi rozjede šílený vlak plný vtipů, narážek a i dost napínavých pasáží, a vy jenom pevně držíte kyblík popcornu a užíváte si výhled na krásně zpracovaný overworld.

Minecraft film / A Minecraft Movie

Režie: **Jared Hess**
 Scénář: **Chris Bowman, Hubbel Palmer**
 Délka: **108 minut**
 Česká premiéra: **3. dubna 2025**

KDYŽ V TOM PLAVEŠ

Plavání je jeden z nejstarších a nejuniverzálnějších sportů. Využívá se k rekreaci a zábavě, ale je i důležitou součástí tělesné výchovy, rehabilitace a profesionálního sportu. Plavání patří mezi základní pohybové dovednosti, které by měl ovládat každý člověk - především kvůli bezpečnosti.

Historie plavání

- Plavání má poměrně dlouhou historii.
- Počátky plavání sahají až do prehistorické doby.
- Závodní plavání vzniklo v 19. století v Anglii.
- První závody se konaly na otevřených vodách.
- Popularita plavání rostla, proto se začaly stavět první plovárny a bazény.
- V 60. letech se začaly zakládat první organizované plavecké kluby a spolky.
- V Evropě se závodilo ve stylu prsa, který pochází z Evropy.
- Kraul byl představen až v roce 1873.
- Od roku 1896 je plavání součástí olympijských her.

Plavecké styly

- Kraul - nejrychlejší styl, často používaný ve volném způsobu
- Znak - plave se na zádech, vhodný pro dobrou orientaci na hladině
- Prsa - pomalejší styl, ale technicky náročný, často se učí jako první
- Motýlek - nejnáročnější na sílu i koordinaci, využívá současný pohyb obou paží a delfíni nožní kop

Plavání u nás ve škole

Na naší škole je bazén 16,7 m na délku a 8 m na šířku. Otevírá se veřejnosti v určitých denních dobách. V pondělí a v úterý od 18:00 do 21:30; ve středu a v pátek od 17:00 do 21:30, o víkendech je otevřeno od 15:00 do 20:00. Ve čtvrtek je bazén zavřen. Ceník je podle věku. Děti do 3 let mají vstup zdarma. Děti, studenti, senioři nad 65 let a handicapovaní platí 50 Kč/hod. Dospělí 100 Kč/hod. Existuje roční členství pro 10 vstupů – dětské, studentské, seniorské 400 Kč, dospělí to mohou mít za 850 Kč.

Máme čtyři kroužky plavání, vedené Věrou Levíčkovou. První plavecký kroužek „Delfínek“ je určen pro menší děti a probíhá každou středu od 7:00 do 7:45. Druhý kroužek „Plavání plus“ je určen pokročilým plavcům prvního a druhého stupně. Vyučování probíhá v úterý od 7:00 do 7:45. Třetím je Vodní pólo, kroužek pod vedením Věry Levíčkové a Hany Krápkové. Tento kroužek trénuje žáky třetích až sedmých tříd a trénink probíhá každou středu od 14:45 do 15:30 hodin. Čtvrtý kroužek „Hry ve vodě“ se koná každou středu od 13:45 do 14:30.

Kdo chce, ať se přidá! Těšíme se na všechny nadšené.

Netlačte na sebe

Rozhovor se Zuzkou Vojtovou, která navštěvuje kroužek plavání ve škole.

Co tě přivedlo k plavání? Byla to rodinná tradice, nebo jsi se do něj zamilovala sama?

Už od mala, kdy mě táta učil plavat, mě to bavilo. Navíc máme v rodině sestřenici, která plave závodně, a to mě hodně inspirovalo.

Jaká byla tvoje největší výzva v plavecké kariéře? Jak ses s ní vypořádala?

Moje největší výzva byly závody, hodně jsem na ně trénovala

Máš nějaký speciální rituál před závodem, který ti pomáhá se soustředit?

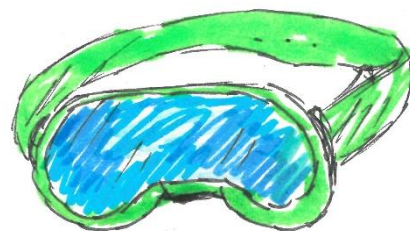
Jen se před vstupem do bazénu vysprchuji ve studené vodě, protože u toho dokážu lépe přemýšlet, a poté se jen rozplavu v bazéně.

Kolik plaveckých technik ovládáš?

Popravdě, moc technik nemám, ale hlavně mě vede to, že bych chtěla být úspěšná a rychlá a že se o to budu snažit, co nejvíc to jde.

Kdybys mohla dát jednu radu mladým plavcům, co by to bylo?

Nebud'te smutní, když se něco nepovede, každý se učí a všechno má svůj čas. Hlavně na sebe netlačte příliš a taky si odpočiňte, je dobré trénovat, ale ne až moc.

TOM

Závěr

- Plavání je vhodné pro všechny věkové kategorie – od dětí až po seniory.
- Plavání je velmi komplexní sport, který přináší radost, zdraví i bezpečnost.
- Patří mezi nejdůležitější pohybové aktivity, které bychom se měli naučit už od dětství.

NEJVZDÁLENĚJŠÍ MÍSTO

Cestuješ rád? Preferuješ zahraničí nebo raději navštěvuješ zajímavá místa v České republice? Kde jsi byl nejdál a jak daleko to vlastně bylo?

*Od školy **do centra Brna** to máme vzdušnou čarou **9 km**. **Do Prahy** už je to dál, nějakých **195 km**. A co teprve **1 050 km do Paříže** nebo **1 220 km vzdálený Londýn**, do kterého už se po souši nedostaneš. Přes „velkou louži“, jak bývá někdy nazýván Atlantský oceán, do největšího města Spojených států amerických, tedy **do New Yorku**, bys musel urazit vzdálenost minimálně **6 770 km**. Vzdušnou čarou **do Tokia**, hlavního města Japonska, známého též jako „země vycházejícího slunce“, je to **9 040 km** a do největšího australského města **Sydney** dokonce **15 940 km**.*

Věrka Pavlíková – ČJ, AJ

1 717 km

Jakou nejvzdálenější destinaci jsi navštívila?

Ráda cestuji hlavně po evropských zemích, ale nejdál jsem byla v asijské části Turecka, konkrétně ve městě Fethiye a jeho okolí.

Co jsi tam ochutnala?

Samozřejmě kebab :) Chutnaly mně i ryby, pide (podobné pizze, ale tvarem připomíná loď, plněné masem a sýrem) a skvělé zákusky, např. baklava a vylepšená varianta tureckého lokum s oříšky, datlemi, pomerančovou kůrou.

Co tě tam vyděsilo?

Ještě před odletem mě vyděsila turečtina. :D Vždycky se snažím naučit se alespoň základy jazyka země, kam cestuji, doposud jsem s tím neměla problém, ale turečtina byla velká výzva. Přímo v Turecku mě už nic nevystrašilo, cítila jsem se tam dobře.

Kvůli čemu by ses tam chtěla vrátit?

Turecko je rozlehlý stát, takže by bylo ještě co prozkoumávat. Moc se mně líbila tamější příroda (čisté moře, krásné hory a citrusové sady) a zajímavá města. Kromě toho jsem se setkávala s příjemnými lidmi.

Co prvního tě napadne v souvislosti s danou cestou?

Vybaví se mně hodně pouličních psů a koček, kteří takzvaně „patří“ městu, jsou očipovaní a většinou dobře živení.

Jaký byl nejhlubší zážitek z daného místa?

Zapůsobila na mě pláž, jejímž cílem je chránit želvy, takže ji každoročně v době líhnutí mládřat uzavírají. Navíc se tam nachází záchraná stanice, kde pečují o želvy zraněné např. lodním šroubem. Nezapomenutelný zážitek ve mně zanechal i jeden z nejhlubších kaňonů na světě – Saklikent, kde člověk prochází soutěskou podél divoké řeky a nad ním se tyčí 300 metrů vysoký skalní masiv.

Máš nějakou vysněnou destinaci, kam by ses chtěla podívat?

Ráda bych ještě navštívila pevninskou část Španělska nebo jakoukoliv zemi, kde jsem zatím nebyla. Cestování je super.

Honza Starošík – D, NJ

9 300 km

Jakou nejvzdálenější destinaci jsi navštívil?

Malajsie.

Co jsi tam ochutnal?

Bylo toho spousta. Když nebudu počítat to, že limonády jako Coca-Cola nebo Fanta tu chutnají jinak (a mnohem lépe), tak i čokolády a chipsy tu mají spoustu příchutí, které u nás nejsou. Nejí se tu vepřové, takže většina jídel je buď s kuřecím nebo hovězím masem a buď s rýží nebo nudlemi (existují tu 4 typy nudlí). Zmrzlinu si tu můžete koupit v kokosovém ořechu a nejzákladnějším jídlem tu jsou smažené jarní závitky s omáčkou (1 se dá koupit za cca 6 Kč). Navíc jsou zde čajové plantáže, takže se zde připravuje úžasný čaj.

Co tě tam vyděsilo?

Musíte si hlídat počasí. Pokud třeba vyrazíte sami do džungle na trek a přijde monzun, tak může jít o život. Déšť sice trvá jen cca hodinu, ale je strašně intenzivní a v divočině se může stát, že se z ničeho nic objeví hodně vody, která se valí všude a mimo civilizaci vás může smést a už vás nikdo nenajde. Navíc cesty mimo civilizaci nejsou moc udržované, neustále tu padají stromy a rozvodňují řeky.

Kvůli čemu by ses tam chtěl vrátit?

Je zde nádherná příroda, na jihu jsou nádherné pláže s bílým pískem, na severu zase džungle a nekonečné čajové plantáže. Hlavní město Kuala Lumpur je zase čistý kyberpunk, doslova město budoucnosti. Byl jsem v Malajsii 3 týdny a rozhodně jsem neviděl a nenavštívil všechno.

Jaký byl nejhlubší zážitek z daného místa?

Hodně na mě zapůsobila mentalita místních lidí. Jsou poctiví (částečně protože určitě nechcete skončit v místním vězení), věčně pozitivní, a hlavně ochotní a nápomocní. Od úsvitu do západu slunce pracují a po setmění, až se trochu ochladí, vyrážejí často i s celou rodinou do restaurací, kde třeba tráví 3 hodiny, koukají se zde na televizi, povídají si atd. V barech se často nacházejí stolní a deskové hry, aby lidé skutečně zde strávili co nejvíce času. Celkově ulice ožívají až po setmění, přes den se pracuje a taky je tu hrozné vedro.

Co prvního tě napadne v souvislosti s danou cestou?

Nádherná příroda a zároveň vyspělost země. Všichni umí perfektně anglicky (bývalá britská kolonie). A především počasí. Je to jako žít ve skleníku a neustále se vám kudrnatí vlasy :-)

Máš nějakou vysněnou destinaci, kam by ses chtěl podívat?

Chtěl bych se podívat do Japonska a Vietnamu. Hodně bych chtěl navštívit Blízký východ (Izrael, Jordánsko), ale musím počkat, až tam bude zase jednou bezpečno.

KÁJA KLEČKOVÁ – 1. ST., AJ

18 043 km

Jakou nejvzdálenější destinaci jsi navštívila?

Nový Zéland (vzdušnou čarou od ČR je to 18.043 km), pak Cookovy ostrovy nebo Thajsko.

Co jsi tam ochutnala?

Jedla jsem tam všechno, co místní obyvatelé, nejlépe tam, kde se stravovali oni sami. V Thajsku jsem ochutnala smažené brouky a kobylinky, ale nechutnalo mi to.

Co tě tam vyděsilo?

Gekoni – malé ještěrky, které na mě vyskakovaly z hrnků a v koupelně mi padaly za krk. V moři pak obrovské ryby, které se najednou objevily vedle mě.

Kvůli čemu by ses tam chtěla vrátit?

Na Zéland kvůli neskutečně nádherné přírodě a přátelské atmosféře, kterou si zamilovali snad všichni, kdo tyto ostrovy navštívili.

Jaký byl nejhlubší zážitek z daného místa?

Cestování v čase a zjištění, že čas je skutečně relativní. Z hor pak pocit, když si při několikadenním výstupu v horách člověk sáhne fyzicky na dno a v neposlední řadě taky setkání s domorodci. To má vždycky své kouzlo.

Co prvního tě napadne v souvislosti s danou cestou?

Splněný sen!

Máš nějakou vysněnou destinaci, kam by ses chtěla podívat?

Japonsko, Island a Latinská Amerika.

IVO KUNOVJÁNEK – TV, M

11 300 km

Jakou nejvzdálenější destinaci jsi navštívil?

Peru.

Co jsi tam ochutnal?

Pečené morče s nádivkou.

Co tě tam vyděsilo?

Žena vyrábějící chichu (čiču), což je místní kvašený nápoj z kukuřičné šťávy a slin bezzubé stařeny.

Kvůli čemu by ses tam chtěl vrátit?

Úžasná příroda a impozantní památky civilizace Inků.

Jaký byl nejhlubší zážitek z daného místa?

Návštěva Machu Picchu - intihuatana. To je rituální incké místo, kde se váže slunce.

Co prvního tě napadne v souvislosti s danou cestou?

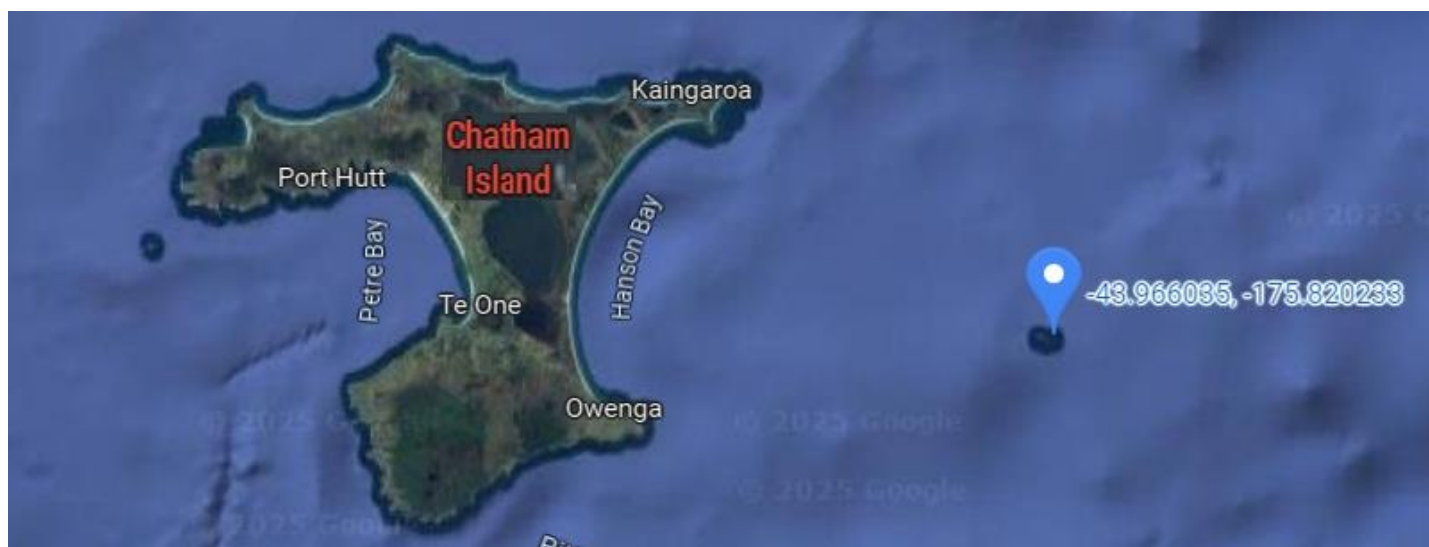
Přelet nad pouští Nazca.

Máš nějakou vysněnou destinaci, kam by ses chtěl podívat?

Čína.

Uros – plovoucí rákosový ostrov na jezeře Titicaca, nejvýše položeném splavném jezeře na světě (přes 3 800 m n. m.)

Zajímavost

Nejvzdálenějším místem od naší školy je bod v Tichém oceánu, vzdálený 20 015 km (zeměpisné souřadnice: 49° j. š., 163° z. d.).

Nejvzdálenější pevninou jsou novozélandské Chathamské ostrovy, přesněji jejich nejvýchodnější část, nazývaná The Fourty Fours (43° j. š., 175° z. d.), kam je to vzdušnou čarou asi 18 900 km.

INTERESTING DISCOVERY

William took the phone from Sarah's hands and examined it together with Jacob. He turned the phone over in his hands, as if expecting something to happen, and nodded at Sarah.

„There must also be a charger somewhere,” William muttered.

Sarah gave him an uneasy look, eager to tell him it was time to leave, but they did not pay any attention to her.

Sarah stepped back into the corner. The boys took their time with the discovery she had found, and regret began to twist in her chest. It felt deeply wrong. Something bad must have happened, and she knew it. She was convinced, even though she couldn't explain or prove it.

Sarah took a step closer to the table beneath the window, where she found the phone. She gazed down through the window, wishing she could leave now, but she also knew she could not leave them all alone.

The once blue sky was slowly turning into a canvas of spilt ink, with the last gaps of warm sunlight fading away. The trees cast their last shadows just before losing themselves into the beginning of darkness.

While Jacob stubbornly observed the phone, William stepped forward and scanned the whole room, noticing a few more things he hadn't before. Sarah was lost in her thoughts, still numbly staring out of the window, not knowing how long it would take them. Suddenly she noticed something strange. She thought she saw a shadow looming in the forest, and the feeling of unease was once with her again. She grew concerned, squinted her eyes and watched more intently. She wasn't sure if her mind was playing tricks on her or not. The thing she saw sent shivers down her spine, eyes wide in fear, skin pale as the moon, her mouth slightly open as if she wanted to let out a gasp or a single word, but suddenly she couldn't. She stood stunned and paralysed. She couldn't believe her eyes and slightly turned around the room to see if the boys had also noticed it, but were oblivious to the danger lurking around them.

Did you see that?” Sarah muttered without finishing her sentence, and already knew they weren't listening to her.

„How long are you planning on staying here?”

No response, as they were still immersed in their desire to find the charger or whatever else left by the house's owner. With a strong urge to leave the house, Sarah slightly raised her voice and asked them again.

„How long do you want to stay here?”

„Until we find the charger,” William sighed in boredom.

„But it's getting dark, we should go now.”

„I *said*, until we find the charger!” William stubbornly refused to leave, and Jacob joined the conversation.

„But Sarah, we're so close to figuring this out,” Jacob begged, and continued examining the room again.

„You always say that,” she snapped back. „You both do! In the end, I always end up alone because of your lack of responsibility for yourselves. I'm tired of saving you and taking care of you. Fine. Stay here with your charger, but I warned both of you. I'm leaving, right now.”

„What do you mean by *our* lack of responsibility?” William snapped stubbornly, „Why do you care so much? If you don't mind, may we continue looking for the charger? Please? Do I really have to beg you just to do what I want?” he whined.

Sarah just stood there in silence, wondering if any of this even mattered, being there with them, feeling the urge to help and to be heard, to matter to them even if just for a moment.

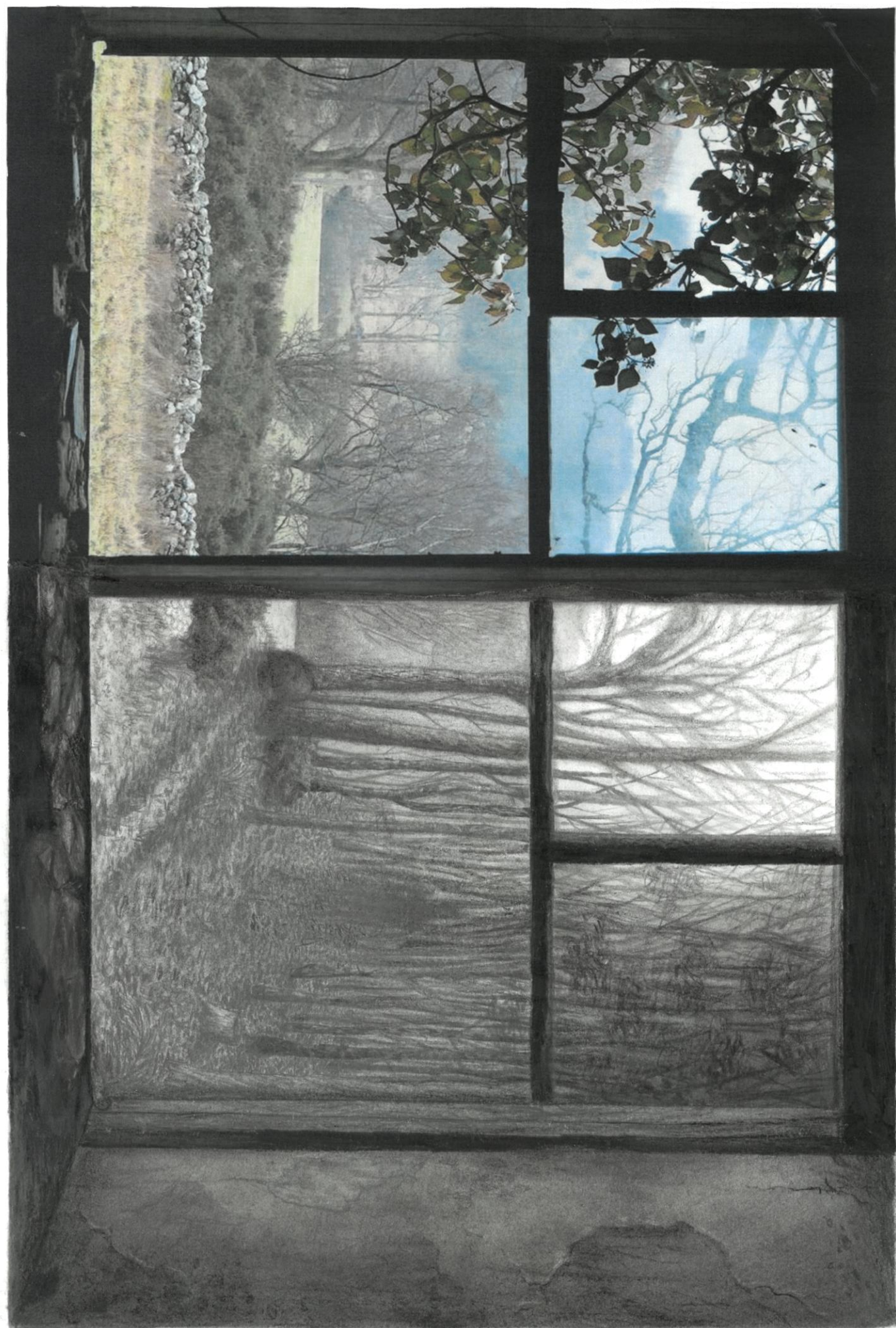
She felt a sting in her chest when she realised her presence no longer mattered.

Jacob looked at William with slight confusion, not understanding why his friend was in such a rage.

„Fine. I'm leaving then. Bye,” She emotionlessly replied, pretending it did not affect her, even though in reality it burned her inside.

Now, as Sarah walked out of the room, rage and disappointment filled her, regret and guilt for leaving the boys clung to her side.

To be continued...

MEZI NÁMI

Předchozí díly

Andy

Ze spánku mě vytrhly cizí hlasy a cinkání talířků z dolního patra. Ihned jsem otevřela oči a rozhlédla se po pokoji, kde byly všude po zemi rozházené deky a polštáře. Pomalu jsem si sedla a najednou se dveře se zavráním otevřely. V nich stála Alex už s oblečenou uniformou a s vlasy v drdolu. V jedné ruce držela talíř s kouskem chleba se sýrem a v druhé hrníček s čajem. „Dobré ráno,“ přivítala mě a pak mi snídani podala. Potom se hned začala prohrabovat učebnicemi, co měla v zásuvce. Na první pohled vypadala pozitivně, možná až příliš moc pozitivně, ale cítila jsem z ní spíš nejistotu a zoufalství. „Vyspala ses dobře?“ zeptala se a podívala se na mě přes rameno. „Jo, vlastně opravdu moc dobře,“ odpověděla jsem s úsměvem a pustila se do jídla. Hromádku s učebnicemi položila na okraj stolu a pak se přesunula ke skříni. Postupně začala vyházet jeden kus oblečení za druhým, až potom vytáhla modré šaty, které mi podala. „Ty ti budou slušet,“ usmála se a pak ke mně přistoupila a začala mi zaplétat vlasy do dvou copánků. Když už jsem byla konečně nachystaná, zeptala jsem se: „A kam že to vlastně jdeme?“ Alex se na mě podívala a naznačila, ať se teď na nic neptám. Jednou rukou mě popadla za rameno a v druhé držela učebnice. Potichu jsme kráčely po schodech dolů. V kuchyni stála paní s podobně kudrnatými vlasy jako má Alex. Byla k nám otočená zády a v náručí držela malou holčičku. „Běž pomalu k těm dveřím,“ zašeptala a ukázala na vchodové dveře. Poslechla jsem ji a vydala se k nim.

Alexandra

„Alex, ty už jdeš?“ otočila se na mě teta. „Jo, musím rychle jít, já... já mám dneska školu trochu dřív,“ řekla jsem nervózně, ale nepřipustila jsem, aby mi úsměv spadl z obličeje. Jsem vážně špatná lhářka, ale pro teď to stačilo, pomyslela jsem si. „No tak, já tě svezu, ať nemusíš takhle pospíchat,“ naléhala teta a u toho posadila mou malou sestřičku na zem. „Ne ne, to je vážně dobrý, já se ráda projdu,“ odpověděla jsem a šla za Andy. Zatímco se Andy obouvala do mých starých bot, už jsem odemykala dveře. Rychle jsme obě vyklouzly ven, jen jsem se ještě naposled ohlédla směrem ke kuchyni, kde pochodovala už

i dvojčata. „Počkej a co svači-“,“ slyšela jsem, jak za mnou teta ještě volá, ale to už jsem za námi zabouchávala dveře. Chytila jsem Andy za ruku a běžely jsme směrem k lesu. Po pár metrech jsme zpomalily a já položila učebnice na hromadu popadaného listí. „Můžeš mi teda říct, kam to jdeme?“ Chvilí jsem mlčela a pak jsem spustila: „Před pár dny mi zmizela matka. Jako by se vypařila,“ oddychla jsem si a pak pokračovala: „Víš, já nemůžu chodit do školy, jako kdyby se nic nestalo. Chci něco dělat. Policii to strašně trvá,“ podívala jsem se na Andy, ale ta na to nic neřekla a jen dál poslouchala. „Nevěřím, že jen tak odešla.“ Chvilí jsem se odmlčela. „Ted' jdeme na naše společné oblíbené místo, protože věřím, že jestli mě má napadnout, co dělat dál, tak to bude právě tam.“

Andy

Asi po hodině mlčení jsme konečně došli na zmiňované místo. Byla to obrovská skála mezi hustým lesem, ze které bylo vidět na celé městečko, ve kterém Alex bydlela. Když jsme na ni vylezly, čekala jsem na vhodnou chvíli, ve které bych se pokusila ticho prolomit, ale než jsem se stihla nadechnout, Alex začala: „Chodívaly jsme si sem povídat a koukat se na hvězdy, ještě když jsem byla menší.“ Chytila jsem Alex za ruku abych ji utěšila, když jí začaly kapky slz stékat po tvářích. „Určitě se vrátí,“ řekla jsem a u toho se usadila na zem. Alex hned vedle mě. Pár minut jsme takhle mlčky seděly a pak se Alex zvedla. „Něco mě napadlo,“ řekla a rozběhla se dolů po skále. Já běžela hned za ní, co mi nohy stačily. Když jsme ze skály obě úspěšně slezly dolů, Alex chtěla pokračovat směrem k domu, tu ji ale něco zarazilo. Podívala se směrem ke skále na malou rozpadající se chatrč. „To-to není možný,“ vyštěkla překvapeně, ale také poněkud vyděšeně. „Co? Co není možný?“ Podívala se na mě a pak znovu na chatrč. „To tu nikdy nestálo.“

Alexandra

Z té chatrče jsem nemohla spustit oči. Jak bylo něco takového vůbec možné? To jsem si toho nikdy dřív nevšimla? Blbost. Nikdy tu nic takového nestálo. Chodívali jsme sem opravdu často, a nikdy jsem si toho dřív nevšimla. Pochybuji, že za těch pár dní, co jsem tu nebyla, by se stihlo něco takového postavit

a zároveň tak zničit. Proč by to tu vůbec někdo stavěl? Chatrč měla dvě okna, která byla vycpaná dekami, nejspíš aby do ní nebylo vidět nebo aby do ní nešel chlad. Střechu měla tak zchátralou, že se div nepropadla. U dveří chyběla klika a třísky ze stěn se odlupovaly. Tahle budova má minimálně sto let, a to jí ještě ubírám, pomyslela jsem si. Otočila jsem se na Andy, která se nadechovala, aby něco řekla. „Tak třeba je to nějaké znamení. Někdy čarý máry, nebo co,“ skočila jsem jí do toho. Popošla jsem o pár kroků k chatrči. Otočila jsem se na Andy, která mě z dostatečné vzdálenosti pozorovala. Pak jsem se otočila znovu ke dveřím, až jsem se pak konečně odhodlala zaklepat.

Andy

Dveře se začaly pomalu samy otevírat. Alex na mě hodila ještě poslední pohled a pak zmizela za dveřmi ve tmě. Měla jsem velmi špatný pocit z tohoto všeho, ale i tak jsem Alex následovala. Chatrč nevypadala o moc lépe zevnitř než z venku. Bylo tu jen pár poliček, které byly omotané pavučinami, pod nimi byla malá dřevěná postel, která vypadala velice nepohodlně a vedle ní stála komoda. V rohu za dveřmi se opíralo zaprášené křeslo a nad ním byla opět spousta poliček. Alex se najednou začala smát a pověděla: „No to není možný. Vidiš to? Mám pocit, jako kdybych byla ve snu, a to v hodně špatném snu, vždyť to je úplná blbost. Nikdy tady nic takového nebylo, tím jsem si jistá.“ Když to dořekla, začala mít totální záchvat smíchu, až jsem se o ni začala bát. Přistoupila jsem k ní a chytla ji za ruku. „Myslím, že by bylo nejlepší jít,“ řekla jsem a snažila se ji odtáhnout zpátky ke dveřím. Tohle místo mi nahánělo hrůzu, ale asi ne takovou, jakou mi teď naháněla Alex. Vtom se přihnal silný vítr, který zabouchl dveře. Přešel mi mráz po zádech a Alex se z toho vyvrátila na zem. Přímě před námi se objevila stařena, která vypadala asi tak stejně staře jako takhle budova. Alex se zvedla ze země, jak rychle jen mohla a vykulila oči. „To je taková blbost,“ zamumlala Alex s pohledem upřeným na šedovlasou stařenu s černými šaty a jizvami na pravé části obličeje. Ta ale překvapeně ani zdaleka nevypadala.

Alexandra

Není možné, aby tohle byl jen sen, vždyť se všechno děje až moc doopravdy. Sice nic z toho nedává smysl, ale pořád si jsem jistá, že ve snu teď nejsem. Nejdřív se zadívám na tu stařenu a pak se pomalu podívám na Andy, která vůbec nedává nájevo svůj

strach nebo zmatení. „Kdo jste?“ řeknu po chvilce a ta žena zvedne hlavu. „Víte, já nemám moc času tady něco vysvětlovat,“ řekne stařena a otočí se směrem ke komodě, kde chvíli civí na různé druhy bylinek a pak začne pomalu jednu za druhou vytahovat. „Stala se nějaká chyba,“ poví. „Chyba?“ řeknu důrazně a dál pozoruji, jak si sbírá bylinky. „Nemám čas vysvětlovat, jak se to stalo, ale nějak se nám to tu zamotalo.“ Nechácala jsem ani slovo z toho, co se nám pokusila ta žena říct. Co se jako zamotalo? Stařena se natáhne pro dva hrníčky z poličky, do kterých umístí bylinky, které vytáhla z komody a pak nalije do hrníčku vodu ze džbánu, který si s sebou přinesla. Poté nám oba hrníčky podá. „Napijte se, možná to bude ze začátku nepříjemné, ale pak si nebudete nic pamatovat a vše se vrátí do normálu.“ Podívám se na Andy a Andy na mě. „Já mám ale tolik otázek,“ řeknu, ale stařena jen zakrouť hlavou a naznačí, ať jsem zticha. Co se to děje? Říkám si jen v duchu. To mám teď opravdu věřit nějaké ježibabě, co se tu jen tak objevila? Andy mě jednou rukou chytne a druhou ruku, ve které drží šálek, si přitiskne ke rtům. To mi dá znamení nad ničím nepřemýšlet a udělat to stejně tak. Společně se náraz napijeme. Čaj je překvapivě bez chuti, voní po bylinkách, ale mám pocit jako kdybych pila jen horkou vodu. Najednou se mi začaly podlamovat nohy. Místnost se plnila světlem. Nepřišlo mi to jako denní světlo. Bylo to umělé a protivné světlo z kterého mě pálily oči. Pořád jsem ještě svírala Andyinu ruku.

„No tak. Vstávat!“ probudil mě známý hlas. Když jsem pootevřela oči, stála nade mnou žena s kudrnatými vlasy. Byla to má matka. „To jsi vážně usnula na zemi?“ zachichotá se a přesune se ke dveřním mého pokoje. „Snídaně je na stole a potom, až dojíš, tak umyj to nádobí, co tam zbylo. Musím ještě zajet do obchodu.“ To dělá, jako by se nic nestalo? Jako by nezmizela na těch pár dní? Pak si to uvědomím. Kouknu se směrem ke kalendáři, co mám pověšený nad psacím stolem. Neděle. Dneska je neděle. První den, co matka zmizela. Byl to tedy jen sen nebo ne? Když jsem po schodech sešla dolů, bylo tam hezky úhledně poklizené. Všechno zase v normálu. V tu chvíli jsem nad tím jen mávla rukou, ale pak se mi začaly ty dny, co jsem prožila vracet. Vzpomněla jsem si na Andy. Co je s ní teď. Byla vůbec skutečná? Umřela? Nebo se vrátila tam, odkud přišla? Jestli to byl vážně jenom sen, tak mám opravdu kreativní mysl. Zajímavé ale bylo, že mi ze skříně zmizely modré šaty. Jako by se vypařily.

ZAKLÍNAČ KUŘAT 5

Předchozí díly

Přešla tři léta a ze mě byl devatenáctiletý hoch. Už jsem u Petra sloužil skoro čtyři roky. Celou dobu se mi dařilo tajit, že umím kouzlit a mám zakletá kuřata, protože stále vypadala stejně, jako když jsem je poprvé začal cvičit.

Zuzka už měla dokonce i telátko. Šťastně hopsalo po louce. Hřebec Artur se jen pásal a párkrát zvedl hlavu, aby se podíval, že tam stále jsem. Seděl jsem v trávě a hlídal jsem s Aronem, Petrovým hlídacím psem, ovce.

„Ahoj,” přisedla si ke mně Barbora.

„Ahoj,” pozoroval jsem ovce, jak přežvykují trávu.

Barbora pohládla Arona. „Hlídat zvládne sám,” řekla.

„Já tu ale rád bývám,” podíval jsem se na ni. „Ale no tak. Pojd’ se projít,” chytila mě za ruku a zvedla se.

„Ale jen na chvíli,” také jsem se zvedl a šel jsem tedy s ní.

„Naučil jsi se lépe ovládat to nové kouzlo?” zeptala se mě, jak jsme šli. Barbora byla jediná, komu jsem to tajemství s kouzelnou hůlkou vyrazil.

„Moc na to nemám čas, ale ano,” přikývl jsem. „Ukážu ti to, až se na obloze začnou objevovat první hvězdy.”

Barbora se usmála a přikývla. „Dobře, přijď tedy večer k vesnici.”

Jak jsem slíbil, zamířil jsem, jen co zapadlo slunce, k vesnici pod kopcem. Barbora už na mě čekala.

„Tak jsem tu,” opřel jsem se zády o strom.

Barbora se na mě podívala: „Tak co?”

Já vytáhl hůlku a mávl jsem s ní. Vyšlehl z toho pramínek světla. Barbora to udiveně pozorovala. Ze světla se vytvořili malí motýlci a začali poletovat ve vzduchu.

„Je to... úžasné,” usmála se.

Najednou jsem uslyšel nedaleko kroky. Otočil jsem se tím směrem. Byla to nějaká děvčata z vesnice. Překvapeně se na mě dívala a následně odběhla. Chtěl jsem je zastavit, ale bylo už pozdě.

Po chvíli jsem už viděl, jak k nám běží několik lidí.

„To není dobré...” trochu jsem zamumlal. Lidé mluvili jeden přes druhého.

„Je to čaroděj!”

„Viděli jste ta jeho kuřata! Určitě je to zaklínač a také nás zakleje!”

Já k tomu ani nic nestihl říct. Barbora se na mě zmateně podívala, když ji někdo z vesnice ode mě odtáhl. Zpanikařil jsem trochu a rozeběhl jsem se na horu, když po mně někdo máchl rukou.

„Chyt’te ho!” uslyšel jsem ještě, ale už jsem se nezastavoval.

Po chvíli jsem doběhl na horu. Petr vyšel z chalupy a podíval se na mě.

„Musím pryč,” řekl jsem rychle a zamířil jsem si pro těch pár věcí, co jsem měl ve stavení.

„Co se děje?” zeptal se.

„To... je na dlouhé povídání,” nervózně jsem se zasmál a vyšel jsem zase ven a zamířil jsem pro Zuzku. „Tele si nech. Poslouží ti, až vyroste, bez matky už se obejde,” řekl jsem mu. „Nemůžu tu Zuzku nechat... mám ji už dlouho.”

Petr zavrtěl rozhodně hlavou: „Vem si i to tele. Stýskalo by se mu.”

Když jsem měl Zuzku a telátko odvázané, všiml jsem si, jak se ke mně přibatolila má velká stále žluťoučká kuřátka. Povzdechl jsem si a kývl jsem, že mohou jít se mnou. Petr mě ještě poplácal po rameni. „Drž se, chlapče.” Já mu věnoval úsměv, nasedl jsem na Zuzku, byla to statná kráva, a rozjel jsem se s ní.

Má služba u Petra skončila.

Docela mě mrzelo, že musím odjet, ale nebylo by bezpečné tam zůstat. Teď uvidím, co dalšího mi při mém putování život přinese.

MEZI BERANEM A VLKEM

Po půlnoci se spustil prudký letní déšť. V ovčím rodu platil starý zákon, který v tu chvíli zakazoval vzdalovat se od stáda. Všichni se museli semknout do houfu na kraji paseky pod husté koruny mohutných lip. Vyplašené ovce se tlačily na sebe hlava nehlava a děsivě bečely.

Ted' nebo nikdy. Nejmladší beránek dlouho čekal na tento okamžik, aby mohl vyrazit na průzkum temného hvozd, který ho už tak dlouho přitahoval. Sebral všechnu odvalu, v nastalém zmatku se oddělil od ostatních a vydal se na svoji první dobrodružnou výpravu.

Tou stejnou dobou se vlčí smečka vracela na svoje nocoviště. Liják poháněl jejich rychlý běh černým lesem. Vlci pádili bičování větrem a proudy vody. Žádný z nich si nevšiml, že jedno vlče nestačí jejich tempu a zmateně bloudí v hustém křoví.

Mladý Vlček sešel z bezpečné stezky a bouřlivá noc ho zavedla do blízkosti lidských lovišť. Jak snadno zde divoké zvíře uvízne v pastích drsných horských pastýřů. Ostré zuby želez neznají slitování. Jeden chybný krok a neúprosné sklapnutí. V burácení hromu nikdo neslyší zoufalé bolestné vytí. Jen blesk ozářil na krátký okamžik zrádnou rokli. Právě v tu chvíli se střetly pohledy zoufalého vlčího mláděte a neposlušného berana.

Kdo ví, kde by visela nevinná vlčí kůže, nebýt zásahu beraních kopyt. Jediné kopnutí uvolnilo pojistku kovového mechanismu a zoufalé štěně už kulhá za svojí smečkou. Poslední ohlédnutí a zakňučení stvrdilo mezi těma dvěma cucáky přátelství na život a na smrt.

Dobelhal se na nocoviště a místo soucitu sklidil spíše posměch, zvláště od svých vrstevníků. Mičel pouze Tesák, kamarád už od štěněte.

Druhý den si vlčí mládence důrazným vytím svolal vůdce smečky. Přísný, ale spravedlivý. Stál na vyvýšeném místě uprostřed lesa.

Zítra je čeká zkouška, už odnepaměti dokazují mladí vlci svou zdatnost a sílu tím, že uloví beránka. Teprve poté se stávají pravými vlky. Tento úkol plní ve dvojicích, zítra půjde první.

Vlček stále cítí bolest, ale přesto běží vedle Tesáka k nedalekému údolí, které je poseto pasteveckými domky a loukami, které spásají ovce.

Na údolí padla noc a spánek. Tma zápasí o moc s měsíčním svitem. Dva stíny se plíží kolem boudy, v níž spí mohutní ovčáčí psi. Stačí jediné zapraskání větévky a tito strážci je roztrhají svými mordami na kusy. Přeběhli k ovčínu. Tesák čumákem poodstrčil závoru. Jemné zavržení dvířek, chvíli ani nedutali. Psy ani ovce to ovšem z klidného spaní nevyrušilo. Tesák hlídal venku, Vlček se vypravil dovnitř.

Cosí se pohlo a vyrazilo proti němu v zoufalé snaze se zachránit. Vlček rozevřel tlamu zabijáka, oči jasně vyčihly místo, kam by bylo nejlépe se zakousnout. Vtom však spatřily kopýtko, které jim bylo povědomé - bylo to kopýtko, které zachraňovalo. Vlček nechal beránka proběhnout, i když věděl, že to znamená další selhání a další posměch. Tesák, který vše pozoroval zvenčí, to nemohl pochopit. Ale na dlouhé přemýšlení nebyl čas. Hluk probudil psy, hluboký štěkot nevěstil nic dobrého. Vlci utíkali, seč jim síly stačily. Nakonec se jim podařilo proniknout ohradou včas.

Vůdce stojí proti nim a oni se sklopenými hlavami očekávají trest. Vlček cítí vinu za osud kamaráda, Tesák nechápe a brání se výčitkám. Ostatní vrstevníci se škodolibě těší.

Ale vůdce smečky, který je oba pozorně vyslechl, Vlčka chválí. Mocné jsou zákony přírody a některé jsou mocnější než ty vlčí. Vlček se zachoval dobře, rovněž Tesák, který vše přijal, aniž by kňoural a vymlouval se.

Toho dne se smečka rozrostla o dva vlky.

KVÍZ

1. Kolik členů obvykle mívá vlčí smečka?

- a) 2-3
- b) 5-10
- c) 20-40

2. Jak daleko může být slyšet vlčí vytí?

- a) až 50 km
- b) až 3 km
- c) až 10 km

3. Jak rychle dokáže vlk běžet?

- a) až 20 km/h
- b) až 60 km/h
- c) přes 100 km/h

4. Kolik mají vlci obvykle mláďat?

- a) 4-6
- b) 10-12
- c) 1-2

5. Co znamená, když vlci vyjí společně?

- a) zpívají si pro zábavu
- b) snaží se vystrašit kořist
- c) posilují soudržnost smečky

6. Kolik kilometrů může vlk za den ujít při hledání potravy?

- a) 10 km
- b) 25 km
- c) 50 km

7. Kolika let se vlci ve volné přírodě dožívají?

- a) 3-5 let
- b) 6-8 let
- c) 15-20 let

8. Jak bývá označován vůdčí pár ve smečce?

- a) Alfa
- b) Beta
- c) Omega

9. Kdy začali lidé chovat ovce?

- a) před 1 000 lety
- b) před 10 000 lety
- c) před 100 000 lety

10. Ve které zemi žije asi 5x více ovcí než lidí?

- a) Rakousko
- b) Japonsko
- c) Nový Zéland

11. Co umožňují ovčím spárkatá kopyta?

- a) umí rychle běhat po písku
- b) dobře šplhají po strmých svazích
- c) skáčou stejně vysoko jako kozy

12. Jaký zorný úhel mají díky očím po stranách?

- a) asi 180°
- b) asi 320°
- c) 360°

13. Kolika let se ovce v chovu dožívají?

- a) 3-5 let
- b) 10-12 let
- c) 25 let

14. Kolik tváří si ovce dokáže na několik let zapamatovat?

- a) 10
- b) 20
- c) 50

15. Co dělá ovce, když má strach?

- a) začne hlasitě bečet
- b) předstírá mrtvou
- c) utíká ke stádu

16. Proč vytvářejí ovce těsná stáda?

- a) aby se zahřály
- b) kvůli ochraně před predátory
- c) je to pro ně pohodlnější při pasení

Zajímavost

Na Novém Zélandu se jednomu farmáři v roce 1998 ztratil beran. Znovu byl nalezen až o 6 let později, takže za celou dobu nebyl ani jednou ostříhán. Do-
stal jméno Shrek a stal se nejznámější ovčí v zemi. Když ho pak konečně ostříhali, měl na sobě 27 kg vlny! Takové množství vlny by vystačilo na 20 páns-
kých obleků. Vydražila se v přepočtu za 2,5 milionu korun a výtěžek šel na charitu.

Správné odpovědi:
1b, 2c, 3b, 4a, 5c, 6c, 7b, 8a,
9b, 10c, 11b, 12b, 13b, 14c, 15c, 16b

ERASMUS+

Představte si, že byste mohli na chvíli chodit do školy v jiné zemi, poznat nové kamarády, naučit se pár slov v cizím jazyce a ochutnat jídla, která jste nikdy předtím neochutnali. Zní to jako sen? Tak tohle všechno může být skutečnost díky programu Erasmus+!

Erasmus+ je evropský vzdělávací program podporující mezinárodní evropskou spolupráci, zahraniční mobility žáků, studentů i pedagogů. Podporuje vzdělávání, odbornou přípravu, mládež a sport v Evropě.

Díky programu Erasmus+ se naši učitelé i žáci již několikrát vydali na poznávací i vzdělávací cesty po Evropě. V rámci hned několika projektů navštívili partnerské základní i mateřské školy v Chorvatsku, Polsku, Rumunsku a Turecku. Učitelé se jeli inspirovat například na Maltu, do Španělska, Itálie a Irska. Tyto mezinárodní výjezdy přinesly nejen nové zkušenosti, ale také přátelství a inspiraci pro další spolupráci.

Aktuálně u nás na škole běží projekt Buď důvodem, proč je svět lepším místem, který si klade za cíl zvýšit povědomí o důležitosti udržitelného rozvoje společnosti a ochraně životního prostředí. Projekt také pomáhá pedagogům učit jinak a zajímavěji. Navštívili města jako Dublin, Barcelona, Valencie nebo Florencie, kde se učili nové způsoby výuky, jak využívat moderní technologie a aplikace nebo jak pečovat o zdraví.

FUN PAGE

Angličtina, společný dorozumivací prostředek evropských států, pojď si ji s námi trochu procvičit! Vyluštíš naši tajnou zprávu?

WORDSEARCH

First find all the words in the list. Words can go in any direction and share letters as well as cross over each other. Once you find all the words. Copy the unused letters starting in the top left corner into the blanks to reveal the hidden message.

- air
- energy
- pollution
- clean
- sun
- wind
- protection
- Earth
- plant
- recycle
- water
- ocean
- tree

Hidden message: _____

Podarilo se ti vyluštít tajnou zprávu? Tak už víš, co je klíčovým tématem aktuálního projektu!

Jestli máš chuť, vrhni se na skládačku, rozjed' Kahoot nebo mrkni na náš Instagram!

A na úplný závěr vás zveme na Erasmus Days, které se uskuteční na naší škole od 15. do 17. října 2025! Přijďte zjistit víc o našich Erasmus+ projektech, pokochat se výstavou uměleckých děl vašich spolužáků a nakouknout do školní zahrady!

#ERASMUS+
DAYS

Za tým Erasmus+
Kateřina Husičková

